

I

Benton Wesley stond in mijn keuken zijn sportschoenen uit te trekken en ik rende naar hem toe, mijn hart vol van angst en haat en niet-vergeten verschrikking. De brief van Carrie Gretchen had tussen de stapel post en andere papieren gezeten die ik had laten liggen tot bij een kopje kaneelthee in de keuken van mijn huis in Richmond, Virginia. Het was 8 juni, zondagmiddag, twee minuten over halfzes.

‘Ik neem aan dat ze hem naar je kantoor heeft gestuurd,’ zei Benton.

Ogenschijnlijk onverstoorbaar boog hij zich voorover om zijn witte Nike-sokken uit te trekken.

‘Rose leest geen post waar persoonlijk of vertrouwelijk op staat,’ zei ik ten overvloede met bonzend hart, want dat wist hij al.

‘Misschien wordt het tijd dat ze dat wél doet. Je schijnt nogal wat fans te hebben.’ Zijn sarcasme kwetste me diep.

Ik keek naar zijn bleke, blote voeten op de vloer terwijl hij ging zitten met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn hoofd in zijn handen. Zweet druppelde over zijn schouders en armen, die er voor een man van zijn leeftijd nog heel gespierd uitzagen. Mijn blik gleed via zijn knieën en kuiten naar zijn slanke enkels, waar het ribbelpatroon van zijn sokken nog op stond. Hij haalde zijn vingers door zijn natte, zilvergrijze haar en leunde achterover.

‘Jezus,’ mompelde hij terwijl hij zijn gezicht en nek afdroogde met een handdoek, ‘ik ben te oud voor dit gezeik.’

Hij haalde diep adem en blies die langzaam weer uit. Hij begon zich steeds meer op te winden. Het roestvrij stalen Breitling Aerospace-horloge dat ik hem met Kerstmis had gegeven, lag op tafel. Hij pakte het en deed het om.

‘Sommige mensen zijn verdomme nog erger dan kanker,’ zei hij. ‘Laat me dat epistel maar eens zien.’

De brief was in bizarre rode blokletters met de hand geschreven, en bovenaan stond als een soort familiewapen een ruwe tekening van een vogel met lange staartveren. Daaronder was het raadselachtige Latijnse woord *ergo* gekrabbeld – *derhalve* –, waarvan de bedoeling me in dit verband ontging. Ik vouwde het vel wit

schrijfmachinepapier open door het bij de hoeken vast te pakken en legde het op de antieke Franse eikenhouten keukentafel voor hem neer. Hij raakte het document dat als bewijsstuk zou kunnen dienen, niet aan en las Carrie Grethens vreemde boodschap aandachtig door, waarbij hij al meteen het misdaadarchief in zijn hoofd raadpleegde.

‘Op het poststempel staat New York en daar wordt door de pers natuurlijk veel aandacht aan haar rechtszaak besteed,’ zei ik, terwijl ik probeerde een logische, geruststellende verklaring te vinden. ‘Twee weken geleden stond er nog een sensationeel artikel over in een krant, waaruit iedereen haar naam heeft kunnen halen. En mijn kantooradres is zo op te zoeken. Waarschijnlijk komt deze brief niet eens van haar, maar van een andere gek.’

‘Ik denk dat hij van haar komt.’ Hij zat nog steeds te lezen.

‘Dus ze heeft hem vanuit die psychiatrische gevangenskliniek kunnen versturen zonder dat iemand dat heeft gezien?’ vroeg ik, terwijl mijn borst verkrampte van angst.

‘Het Saint Elizabeth, Bellevue, Mid-Hudson, Kirby.’ Hij keek niet op. ‘De Carrie Grethens, de John Hinckley juniors en de Mark David Chapmans zijn daar patiënten, geen gevangenen. In gevangenissen en tbs-klinieken hebben ze dezelfde burgerrechten als wij. Ze kunnen rustig doorgaan met het verstrekken van informatie aan pedofielen via de computer en het verkopen van tips aan seriemoordenaars per post. En het schrijven van dreigbrieven aan hoofden van pathologisch-anatomische diensten.’

Zijn woorden klonken scherper en abrupter dan normaal en toen hij me eindelijk aankeek, zag ik dat zijn ogen vlamden van haat. ‘Carrie Grethen steekt haar tong naar je uit, mevrouw. En naar de FBI. En naar mij.’

‘Laat ze die dan maar afbijten,’ mompelde ik, maar ik kon niet om mijn grapje lachen.

Wesley stond op en sloeg de handdoek over een schouder.

‘Stel nou eens dat zij het is,’ begon ik weer.

‘Ze is het.’ Voor hem was er geen twijfel mogelijk.

‘Oké. Dan doet ze meer dan de spot met ons drijven, Benton.’

‘Natuurlijk. Ze wil ons eraan herinneren dat zij en Lucy geliefden zijn geweest, iets wat het publiek niet weet, nog niet tenminste. Maar ze wil ons vooral duidelijk maken dat Carrie Grethen niet van plan is om met het verwoesten van andermans leven op te houden.’

Ik kon zelfs niet verdragen haar naam te horen en het maakte me razend dat ze nu mijn huis in het West End was binnengedrongen. Ze had net zo goed hier bij ons aan tafel kunnen zitten en de lucht met haar stinkende, duivelse aanwezigheid kunnen bederven. Ik dacht aan haar neerbuigende glimlach en felle ogen, en vroeg me af hoe ze er nu uit zou zien, na vijf jaar achter de tralies temidden van andere krankzinnige misdadigers. Hoewel Carrie niet gek was, dat was ze nooit geweest. Ze was een gestoorde persoonlijkheid, een psychopaat, een gewelddadig, gewetenloos individu.

Ik keek naar de Japanse esdoorns in mijn tuin, die heen en weer zwaaiden in de wind, en naar de niet afgebouwde stenen muur, die me maar net aan het oog van mijn burens onttrok. Plotseling rinkelde de telefoon en met tegenzin nam ik op.

‘Dr. Scarpetta,’ zei ik, terwijl ik zag dat Benton zijn blik weer op het vel papier met de rode letters had laten vallen.

‘Hallo,’ klonk Pete Marino’s bekende stem. ‘Met mij.’

Hij was hoofdinspecteur bij de politie van Richmond en ik kende hem goed genoeg om zijn stem meteen te herkennen. Ik zette me schrap voor nog meer slecht nieuws.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Gisteravond is er in Warrenton een paardenfokkerij afgebrand. Misschien heb je het op het nieuws gehoord. De stallen, een stuk of twintig dure paarden en het huis. De hele boel is tot de grond toe afgebrand.’

‘Waarom bel je me over een brand, Marino?’ Ik snapte er niets van. ‘Bovendien hoort Noord-Virginia niet bij jouw district.’

‘Nu wel,’ zei hij.

De muren leken op me af te komen terwijl ik wachtte op wat hij nog meer te vertellen had.

‘ATV heeft zojuist NRT opgeroepen,’ ging hij verder.

‘Ons dus,’ zei ik.

‘Precies, jou en mij. Morgenochtend vroeg.’

Het Nationale Respons Team, ofwel het NRT, van het Bureau voor Alcohol, Tabak en Vuurwapens – het ATV – werd ingezet bij branden van kerken of bedrijven, en bij bomexplosies of andere rampen die binnen hun bevoegdheid vielen. Hoewel Marino en ik geen deel uitmaakten van het ATV, was het niet ongebruikelijk dat zij of andere gerechtelijke instellingen ons erbij haalden als ze dat nodig vonden. In de afgelopen jaren had ik meegewerkt aan de onderzoeken naar de bomaanslagen in het

World Trade Center en in Oklahoma City, en naar het neergestorte vliegtuig van TWA-vlucht 800. Ook had ik meegewerkt met het identificeren van de slachtoffers van de godsdienstige sekte in Waco, en aan het onderzoek van de doden en gewonden van de Unabomber. Uit bittere ervaring wist ik dat het ATV me er alleen bij riep als er doden waren gevallen en als ze Marino ook lieten komen, dachten ze aan moord.

‘Hoeveel?’ Ik pakte mijn klembord met formulieren.

‘Het gaat niet om hoeveel, doc, maar om wíé. De eigenaar van de fokkerij is niemand minder dan mediamagnaat Kenneth Sparkes. En het ziet ernaar uit dat hij niet meer onder de levenden verkeert.’

‘O god,’ mompelde ik ontzet. ‘Weet je dat zeker?’

‘Nou ja, hij is onvindbaar.’

‘Kun je me uitleggen waarom ik dat nu pas hoor?’

Ik voelde woede in me opborrelen en moest mijn uiterste best doen om die in te houden. Alle gevallen van onnatuurlijke dood in Virginia vielen onder mijn verantwoordelijkheid en het was niet Marino’s taak me over deze zaak in te lichten, dat had mijn kantoor in Noord-Virginia moeten doen.

‘Koel je woede nou niet op je staf in Fairfax,’ zei Marino, alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Fauquier County heeft het ATV gevraagd het over te nemen en dat gebeurt dus.’

Het beviel me nog steeds niet, maar ik wilde er niet langer bij stilstaan.

‘Ik neem aan dat er nog geen lichaam is gevonden,’ zei ik terwijl ik vlug begon te schrijven.

‘Nee, daar mag jij straks fijn naar gaan zoeken.’

Ik liet mijn pen op het klembord rusten. ‘Marino, het was een brand in een vrijstaand pand. Ook al vermoeden ze dat die aangestoken is en is de eigenaar een bekende persoonlijkheid, dan nog begrijp ik niet waarom het ATV zich ermee bemoeit.’

‘Handel in whisky, machinegeweren en bovendien in dure paarden wil zeggen dat het om een bedrijf gaat,’ antwoordde Marino.

‘Fantastisch,’ mompelde ik.

‘Zeg dat wel, het is verdomme een nachtmerrie. De brandweercommandant zal je vandaag ook nog wel bellen. Pak je spullen dus maar gauw in, want de heli komt ons voor zonsopgang ophalen. Afschuwelijk tijdstip, zoals altijd. Ik denk dat je je vakantie wel kunt vergeten.’

Benton en ik zouden die avond naar Hilton Head rijden om een week aan zee door te brengen. We hadden dit jaar nog geen tijd voor elkaar gehad, en we waren gestrest en kribbig. Nadat ik de hoorn neergelegd had, draaide ik me met moeite naar hem om. ‘Het spijt me,’ zei ik. ‘Je hebt waarschijnlijk al wel begrepen dat er een kink in de kabel is gekomen.’

Ik zweeg en bleef naar hem kijken, maar hij weigerde op te kijken van Carries brief.

‘Ik moet morgenochtend vroeg weg. Misschien kan ik halverwege de week naar je toe komen,’ opperde ik.

Hij bleef Oost-Indisch doof.

‘Je begrijpt het toch wel?’ vroeg ik.

Hij deed nog steeds alsof hij me niet hoorde en ik wist dat hij diep teleurgesteld was.

‘Je bent met die zaken over die lichamen bezig geweest,’ zei hij terwijl hij las. ‘Met die afgehakte ledematen, in Ierland en hier. “Doorgezaagde botten.” En ze fantaseert over Lucy en masturbbeert, waarbij ze een paar keer per nacht onder de dekens klaarkomt. Beweert ze.’

Zijn blik gleed over de brief terwijl hij tegen zichzelf leek te praten.

‘Ze zegt dat ze nog steeds een verhouding hebben, Carrie en Lucy,’ vervolgde hij. ‘Het feit dat ze zichzelf in de derde persoon beschrijft, is een poging tot disassociatie. Ze is er niet bij als ze haar misdaden pleegt. Iemand anders doet dat, een ander deel van haar persoonlijkheid. Het is een voorspelbare, veel gebruikte reden voor een krankzinnigheidsverklaring. Ik had verwacht dat ze met een oorspronkelijker idee voor den dag zou komen.’

‘Ze is heel goed in staat om voor de rechtbank te verschijnen,’ zei ik terwijl ik opnieuw kwaad werd.

‘Dat weten jij en ik.’ Hij nam een slok Evian uit een plastic fles.

‘Hoe komt ze bij de naam *Lucy Boo*?’

Er gleed een druppel water over zijn kin, die hij met de rug van zijn hand wegveegde.

‘Dat eh... dat was een koosnaampje dat ik voor haar gebruikte tot ze naar de kleuterschool ging,’ stamelde ik. ‘Daarna wilde ze niet langer zo genoemd worden, maar soms vergis ik me nog wel eens.’ Ik zweeg weer en zag Lucy voor me zoals ze vroeger was. ‘Ik denk dat ze dat aan Carrie heeft verteld.’

‘Nou ja, we weten dat Lucy Carrie veel heeft toevertrouwd.’ Dat wisten we inderdaad. ‘Ze was haar eerste minnares, en we weten

ook dat je de eerste keer nooit vergeet, hoe belabberd het ook was.’

‘Maar de meeste mensen vallen de eerste keer niet op een psychopaat.’ Ik kon nog steeds niet geloven dat Lucy, mijn nichtje, dat wél had gedaan.

‘Psychopaten zien er net zo uit als wij, Kay,’ zei hij, alsof hij iets nieuws vertelde. ‘Het kan de knappe, aantrekkelijke man naast je in het vliegtuig zijn, degene die achter je in de rij staat, degene die je achter het toneel de hand gaat schudden of iemand die je op Internet ontmoet. Broers, zusters, klasgenoten, zoons, dochters of geliefden. Mensen zoals wij. Lucy had geen schijn van kans bij iemand als Carrie Grethen.’

Er zat te veel klaver tussen het gras in mijn achtertuin, maar het voorjaar was ongewoon koel geweest en perfect voor mijn rozen. Ze bogen en wiegden in de windvlagen en bleke blaadjes dwarrelden naar de grond. Wesley, die voor zijn pensioen hoofd van de profileringsafdeling van de FBI was geweest, vervolgde: ‘Carrie wil dus foto’s hebben van Gault. Van de plek en de lijk-schouwing. Als je haar die brengt, zal zij je bijzonderheden vertellen die je volgens haar over het hoofd hebt gezien. Heel speciale details, die voor de aanklager van belang kunnen zijn als de zaak volgende maand voorkomt. Daarmee daagt ze je uit, met die bewering dat je iets gemist hebt. Iets dat met Lucy te maken zou kunnen hebben.’

Zijn leesbril lag opgevouwen naast zijn placemat en pas nu zette hij hem op.

‘Carrie wil dat je haar komt opzoeken, in Kirby.’

Met opeengeklemd lippen en samengeknepen ogen keek hij me aan.

‘Ze is het.’

Hij tikte op de brief.

‘Ik wist wel dat ze weer van zich zou laten horen,’ voegde hij er vermoeid aan toe.

‘Wat is het donkere licht?’ vroeg ik, terwijl ik opstond omdat ik geen seconde meer kon blijven zitten.

‘Bloed,’ zei hij vastberaden. ‘Van toen je Gault in zijn dij stak en zijn slagader doorsneed, waardoor hij doodbloedde. Of doodgebloed zou zijn, als die trein er niet eerder een eind aan had gemaakt. Temple Gault.’

Hij zette zijn bril weer af, want vanbinnen was hij behoorlijk gegiteerd.

‘Zolang Carrie Grethen nog leeft, leeft hij ook nog. De duivelse tweeling.’

Ze waren geen tweeling, maar ze hadden allebei hun haar gebleekt en kort afgeschoren. Toen ik hen in New York voor het laatst zag, waren ze kinderlijk mager en droegen ze uniseks kleren. Ze hadden samen moorden gepleegd tot we haar in de Bowery te pakken kregen en ik hem in een tunnel van de metro had gedood. Niet dat ik ooit van plan was geweest om hem te zien, aan te raken of met hem te praten, want het was niet mijn taak om misdadigers te vangen of in naam van de wet te doden. Maar Gault had het zo gewild en hij had het uitgelokt omdat ik door die daad voor- goed met hem verbonden zou zijn. En inderdaad kon ik Temple Gault niet achter me laten, hoewel hij al vijf jaar dood was. Voor mijn geestes oog zag ik nog steeds de bloederige resten van hem verspreid liggen over glimmend stalen rails, en ratten die uit het diepe duister opdoken om zich aan zijn bloed te goed te doen.

In mijn nachtmerries waren de irissen van zijn ogen ijsblauwe stralbundels en hoorde ik het donderend geraas van aanstormende treinen die verblindende volle manen als koplichten hadden. Nog jaren nadat ik hem had gedood, had ik autopsies op slachtoffers van treinen vermeden. Ik had de leiding over de pathologisch-anatomische dienst van Virginia en kon zaken overdragen aan mijn plaatsvervangers, en dat had ik ook gedaan. Zelfs nu nog kon ik niet zonder emoties naar het koude, scherpe staal van een ontleedmes kijken, omdat hij ervoor had gezorgd dat ik zo’n mes in zijn lichaam stak. In mensenmassa’s zag ik hem terug in allerlei verlopen mannen en vrouwen, en ’s nachts sliep ik met mijn wapen naast me.

‘Waarom ga je niet eerst douchen, Benton, dan praten we daarna over wat we deze week zullen doen,’ zei ik, terwijl ik de ondraaglijke herinneringen van me afzette. ‘Een paar dagen voor jezelf om te lezen en op het strand te wandelen is precies wat je nodig hebt. En je fietst er altijd graag. Misschien vind je het wel fijn om een poosje niemand om je heen te hebben.’

‘Lucy moet dit weten.’ Hij stond ook op. ‘Hoewel Carrie nu achter slot en grendel zit, zal ze ook Lucy niet met rust laten. Dat belooft ze in deze brief.’

Hij liep de keuken uit.

‘Wat kan ze Lucy dan nog meer aandoen?’ riep ik hem na, terwijl de tranen opwelden in mijn keel.

‘Haar bij de rechtszaak betrekken,’ zei hij terwijl hij stilstond. ‘In het openbaar. Ervoor zorgen dat haar naam met grote letters op de voorpagina van de *New York Times* komt te staan. En overgenomen wordt door AP, *Hard Copy* en *Entertainment Tonight*. Over de hele wereld gaat. *FBI-agente was minnares van krankzinnige seriemoordenaress...*’

‘Lucy is allang weg bij de FBI met al zijn vooroordelen, leugens en bezorgdheid over zijn imago als het machtigste Bureau ter wereld.’ De tranen sprongen in mijn ogen. ‘Er is niets meer van haar over, niemand kan haar nog verder beschadigen.’

‘Dit gaat over veel meer dan de FBI, Kay,’ zei hij vermoed.

‘Benton, begin nou niet weer over...’ Ik kon de zin niet afmaken.

Hij leunde tegen de deurpost van mijn grote woonkamer, waar de open haard brandde, want het was die dag maar een graad of vijftien. Zijn ogen stonden bedroefd. Hij vond het niet prettig als ik zo praatte, want hij wilde de duistere kant van zijn eigen ziel niet verkennen. Hij wilde niet denken aan de kwaadaardige daden die Carrie nog meer zou kunnen uitvoeren en natuurlijk maakte hij zich ook zorgen over mij. Ik zou moeten getuigen voordat de jury zich over Carrie zou uitspreken, want ik was Lucy’s tante. Ik nam aan dat mijn geloofwaardigheid als getuige in twijfel getrokken en mijn verklaring verworpen zou worden, en dat er van mijn reputatie geen spaan heel zou blijven.

‘Laten we vanavond uitgaan,’ zei Wesley opeens wat vriendelijker. ‘Waar zou je naartoe willen? Naar La Petite? Of voor bier en kebabs naar Benny’s?’

‘Ik haal wel wat soep uit de vriezer.’ Ik bette mijn ogen en kon nauwelijks uit mijn woorden komen. ‘Ik heb niet veel trek, jij wel?’

‘Kom eens hier,’ zei hij lief.

Ik vlijde me tegen hem aan en hij sloeg zijn armen stevig om me heen. Toen we elkaar kusten, smaakte hij zilt en net als altijd was ik verbaasd over zijn lenige, gespierde lichaam. Ik legde mijn hoofd op zijn borst en mijn haar bleef hangen in zijn baardstoppels, die zo wit waren als het strand dat ik die week niet te zien zou krijgen. Voor ons geen lange wandelingen over nat zand en lange gesprekken tijdens etentjes bij La Polla’s of Charlie’s. ‘Ik denk dat ik maar eens met haar moet gaan praten,’ zei ik ten slotte met mijn mond tegen zijn warme, vochtige hals.

‘Geen sprake van.’

‘Gaults lijkschouwing is in New York gedaan. Ik heb die foto’s helemaal niet.’

‘Carrie weet verdomd goed wie Gaults lijkschouwing heeft gedaan.’

‘Waarom wil ze die foto’s dan van mij hebben?’ mompelde ik. Met mijn ogen dicht leunde ik tegen hem aan. Hij antwoordde niet meteen, maar kustte me boven op mijn hoofd en streek over mijn haar.

‘Je weet best waarom,’ zei hij. ‘Ze probeert je te manipuleren. Daar zijn mensen zoals zij heel goed in. Ze wil dat jij die foto’s voor haar opvraagt. Zodat ze Gaults aan stukken gereten vlees nauwkeurig kan bekijken, erbij kan fantaseren wat ze wil en daarvan een orgasme kan krijgen. Ze is iets van plan en het slechtste dat je kunt doen, is ergens op ingaan.’

‘En wie is die gksfwfy-dinges dan? Alsof het een advertentie is?’

‘Dat weet ik niet.’

‘En Pheasant Place 1?’

‘Geen idee.’

We bleven heel lang zo staan, in de deuropening van dit huis dat ik nog steeds als alleen van mij beschouwde. Benton woonde alleen maar bij mij in als hij niet als consulent in binnen- of buitenland met een grote, ingewikkelde zaak bezig was. Ik wist dat hij het vervelend vond als ik het steeds nadrukkelijk over *ik* en *mijn* had, maar we waren niet getrouwd en niets was van ons samen. Ik had de helft van mijn leven achter de rug en weigerde mijn verdiensten wettelijk met iemand te delen, zelfs niet met mijn minnaar of mijn familie. Dat klonk erg egoïstisch en misschien wás het dat ook wel.

‘Wat moet ik doen als jij morgen weggaat?’ Wesley kwam weer op het oorspronkelijke onderwerp terug.

‘Naar Hilton Head rijden en boodschappen doen,’ antwoordde ik. ‘Haal genoeg Black Bush en scotch in huis, meer dan anders, en zonnebrandcrème factor 35 en 50, pecannoten uit South Carolina, tomaten en Vidalia-uien.’

Ik kreeg weer tranen in mijn ogen en ik schraapte mijn keel.

‘Ik kom zo gauw mogelijk per vliegtuig naar je toe, maar ik weet niet hoe deze zaak in Warrenton zal verlopen. We hebben dit al eerder meegemaakt. Soms ben jij verhinderd en dan ik weer.’

‘Ons leven is dus een puinhoop,’ fluisterde hij in mijn oor.

‘Op de een of andere manier willen we het ook zo,’ zei ik. Het

liefst was ik naar bed gegaan om in een diepe slaap te vallen.
'Misschien wel.'

Hij boog zich voorover naar mijn lippen en liet zijn handen naar zijn lievelingsplekjes glijden.

'Voordat we die soep eten, zouden we naar bed kunnen gaan.'
'Tijdens de rechtszaak gaan er afschuwelijke dingen gebeuren,'
zei ik. Ik wilde wel dat mijn lichaam op hem zou reageren, maar
dat deed het niet.

'We zullen er allemaal weer voor in New York zijn: het Bureau,
jij, Lucy en ik. Ik weet zeker dat ze de afgelopen vijf jaar ner-
gens anders aan gedacht heeft en zoveel mogelijk ellende zal ver-
oorzaken.'

Ik trok me los toen Carries scherpe, verbeterd gezicht opeens uit
een donker hoekje van mijn geest te voorschijn kwam. Ik zag
haar weer voor me toen ze nog opvallend knap was en in de
buurt van de schietbaan van de FBI-academie in Quantico op een
avond met Lucy op een picknicktafel lag te roken. Ook hoorde
ik weer hun zachte, plagende stemmen en zag ik hoe ze elkaar
lang en sensueel op de mond kusten terwijl hun handen zich in
elkaars haar begroeven. Ik herinnerde me dat vreemde gevoel in
mijn eigen lichaam toen ik geluidloos maakte dat ik wegkwam,
zonder hen te laten weten dat ik hen had gezien. Carrie was toen
al met de verwoesting van het leven van mijn enige nichtje be-
gonnen, en nu waren we aan het gruwelijke slotakkoord toe.

'Benton,' zei ik, 'ik moet mijn spullen in gaan pakken.'

'Ik heb je spullen nog even nodig.'

Hij was al hongerig bezig met het afpellen van mijn kleren op
zoek naar mijn huid. Hij verlangde altijd meer naar me als we
niet synchroon liepen.

'Ik kan je nu niet geruststellen,' fluisterde ik. 'Ik kan je niet ver-
zekeren dat alles in orde zal komen, want dat is niet waar. Ad-
vocaten en de pers zullen Lucy en mij niet met rust laten. Ze zul-
len ons vermorzelen en Carrie zal misschien vrijgesproken
worden. Echt waar.'

Ik legde mijn handen om zijn gezicht.

'Waarheid en gerechtigheid op z'n Amerikaans,' voegde ik er-
aan toe.

'Hou op.'

Hij hield zijn handen stil en keek me doordringend aan.

'Begin nou niet weer. Vroeger was je lang niet zo cynisch.'

'Ik ben niet cynisch en ik ben hier niet mee begonnen,' zei ik

boos. 'Ik heb geen elfjarig jongetje aan stukken gesneden en hem naakt met een kogel in zijn hoofd bij een afvalcontainer achtergelaten. En daarna een sheriff en een cipier vermoord. En Jayne, Gaults eigen tweelingzusje. Weet je dat nog, Benton? Weet je dat ook nog wel? In Central Park op kerstavond? Afdrukken van blote voeten in de sneeuw en haar bevroren bloed dat van de fontein druppelde?'

'Natuurlijk weet ik dat nog. Ik was erbij. Ik weet precies dezelfde dingen als jij.'

'Nee, dat weet je niet.'

Woedend liet ik hem los en raapte mijn kleren op.

'Jij hebt je handen niet in hun kapotte lichamen gestoken om hun wonden te meten,' zei ik. 'Jij hoort ze niet praten als ze al lang dood zijn. Jij ziet de gezichten van familie en vrienden niet die in mijn armzalige halletje staan te wachten om het kille, afschuwelijke nieuws te horen. Jij ziet niet wat ik zie, Benton Wesley. Absoluut niet. Jij ziet schone dossiers en glanzende foto's en verlaten plekken waar de misdaad al plaatsgevonden heeft. Jij brengt meer tijd door met de moordenaars dan met degenen die ze van het leven hebben beroofd. En misschien slaap je ook beter dan ik. Misschien droom je nog, omdat je daar niet bang voor bent.'

Zonder een woord te zeggen liep hij mijn huis uit, omdat ik te ver was gegaan. Ik was oneerlijk en gemeen geweest, en had niet eens de hele waarheid gesproken. Wesley sliep altijd heel onrustig. Hij lag geen moment stil, hij mompelde voortdurend en doordrenkte de lakens met zijn zweet. Hij droomde zelden, of had in elk geval geleerd zijn dromen niet te onthouden.

Ik zette het zout- en het pepervaatje op de hoeken van Carrie Grethens brief zodat hij niet vanzelf weer dicht zou vouwen. Haar spottende, angstaanjagende woorden waren een bewijsstuk en mochten niet meer aangeraakt worden.

Ninhydrin of een Luma-lamp zou misschien haar vingerafdrukken op het goedkope, witte papier zichtbaar maken, of haar schrijfstijl kon met deze krabbels vergeleken worden. Dan konden we bewijzen dat zij deze verwarde boodschap vlak voor haar proces in het Hooggerechtshof van New York City had geschreven. En dan kon de jury zien dat ze na de vijf jaar psychiatrische behandeling, waarvoor zij met hun belastinggeld hadden betaald, niet veranderd was. Ze voelde geen wroeging, maar voldoening over haar daden.